

Obre'm

ESCOLA MOGENT / SANT JORDI 2021

"La creativitat és la intel·ligència passant-s'ho bé".
Albert Einstein

DES DE P3 FINS A 6è
RELATS, DIBUIXOS I MOLT MÉS

OBRE 'M 2021

REVISTA DE SANT JORDI

Benvolgudes famílies!

Us tornem a obrir una finestra a l'interior de la nostra escola per mitjà de la 4ª edició de la revista digital de Sant Jordi.

Com fins ara, l'objectiu d'aquesta revista és el de compartir alguns dels treballs literaris realitzats al llarg del curs pels infants de l'escola. Hi trobareu molta creativitat en forma de relats, endevinalles, dibuixos, rdolins o notícies. Alguns dels relats que trobareu són els presentats en els concursos literaris en els quals participem des de fa anys (Sambori de l'Òmnium Cultural, concurs Pilarín Bayés, concurs Arròs del Montsià, concurs de la Biblioteca de Montornès).

Desitgem que gaudiu amb la lectura de la nostra revista escolar, fruit de l'esforç i la creativitat de les vostres filles i fills.

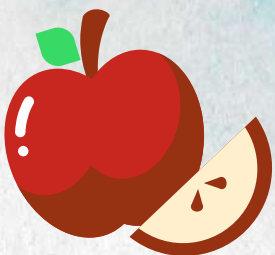
ÍNDEX

P3.....	3
P4.....	6
P5.....	7
1r A.....	9
1r B.....	11
2n A.....	13
2n B.....	15
3r A.....	17
3r B.....	19
4t A.....	20
4t B.....	21
4t C.....	23
5è A.....	24
5è B.....	27
5è C.....	31
6è A.....	34
6è B.....	36

A P3 ENS AGRADA MOLT MIRAR CONTES I ENTRE TOTS/ES HEM DECIDIT FER PUNTS DE LLIBRE QUE ENS SERVIRAN TAMBÉ A CASA.

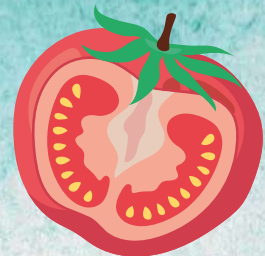
P3 A

P3 B

P3 C

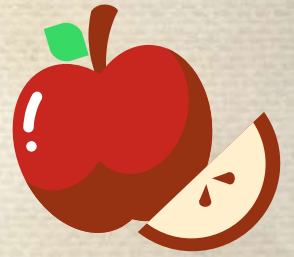

**PRIMER HEM BUSCAT
ENTRE ELS ANIMALS QUIN
D'ELLS TÉ POTES DE DRAC
PER TAL D'ESTAMPAR LES
PETJADES.**

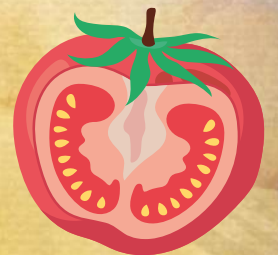
P3 A

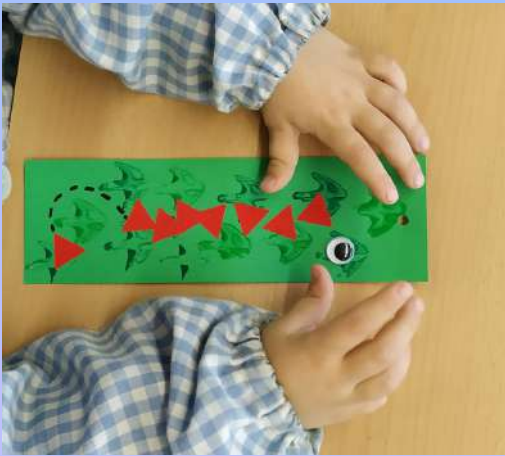

P3 B

P3 C

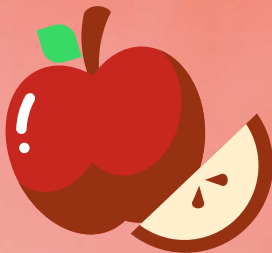

UN COP LA PINTURA JA ESTAVA SECA, ALS RACONS HEM ENGANXAT GOMETS EN FORMA DE TRIANGLES VERMELLS PER TAL DE SIMULAR LES PUNXES DE L'ESQUENA I CUA DEL DRAC.

DESPRÉS DE POSAR UNS ULLS DIVERTITS HEM ESCRIT SOLS EL NOSTRE NOM QUE TANT HEM PRACTICAT.

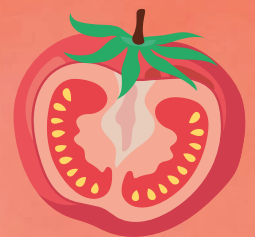
P3 A

P3 B

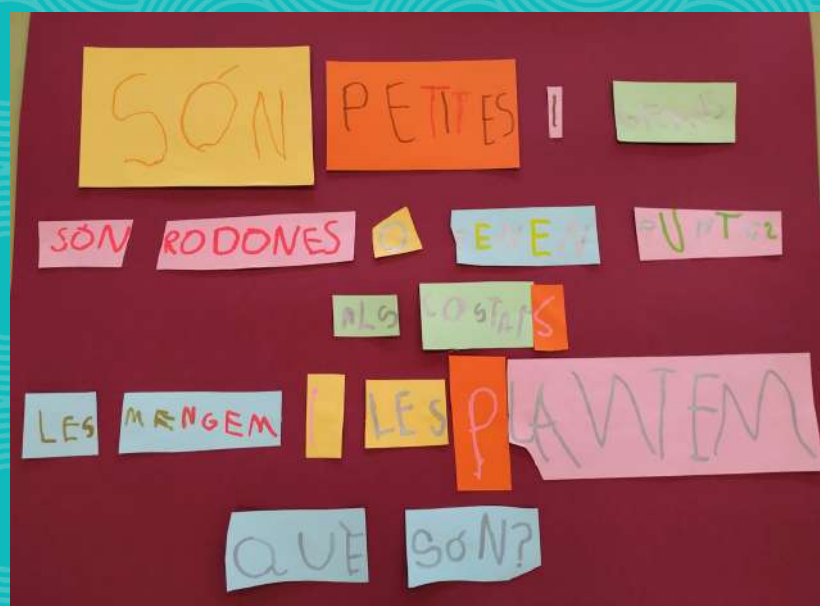

P3 C

Endevina endevinalla...

Els alumnes de P4 som una mica trapelles i ens agrada molt jugar. Som molt creatius i entre tots i totes ens hem empescat dues endevinalles! Voleu jugar? Qui l'endevinarà?

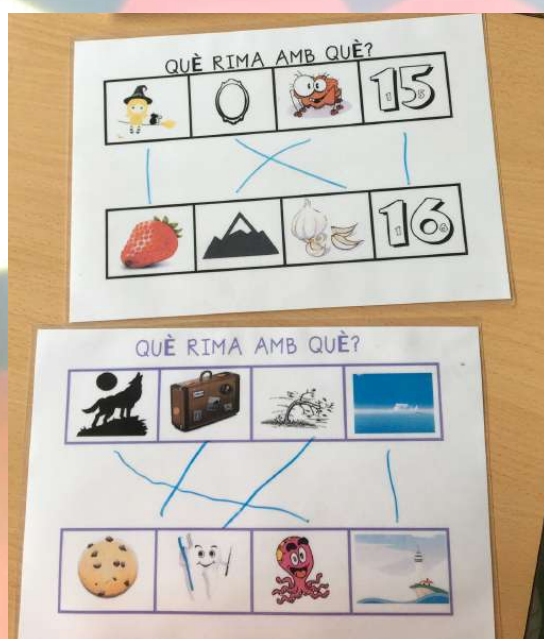

P4A i P4B

Solució: la rosa / les llavors

Els rodolins de P5

L'APRENTATGE DE LA LECTOESCRITURA ÉS UN DELS OBJECTIUS PRINCIPALS DE P5. PER TAL DE DESENVOLUPAR LA CONSCIÈNCIA FONOLÒGICA, DURANT EL 2N TRIMESTRE LES NENES I ELS NENS DE P5 HEM ESTAT TREBALLANT LA RIMA EN DIFERENTS SESSIONS DELS RACONS SETMANALS, TANT A NIVELL ORAL COM ESCRIT.

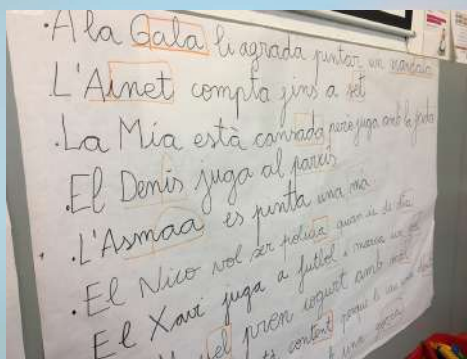
P5 B

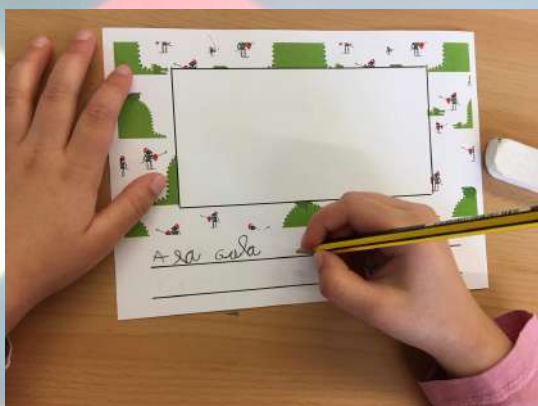
P5 A

GRÀCIES A AQUEST TREBALL HEM CREAT GRUPALMENT, ELS RODOLINS A PARTIR DELS NOMS DE LA CLASSE.

FINALMENT, HEM ELABORAT EL NOSTRE LLIBRET DE RODOLINS A ON ELS PROTAGONISTES SOM NOSALTRES.

MIREU QUE BONICS ENS HAN QUEDAT!!! US AGRADEN??

P5 B

P5 A

Aquesta història és una de moltes altres històries no contades, una història que va tenir lloc durant la pandèmia d'un any que molts i moltes voldrien oblidar. Comença una tarda d'un dia qualsevol. A la casa de la cantonada d'un carrer tranquil, vivia la família Barri i la màgia va escollir precisament aquella casa perquè els nens i les nenes que hi vivien tenien esperança.

—No trigarem gaire —va dir la mare per tercera vegada.

La Paula, la segona més petita de quatre germanes i germans, va somriure amoïnada des de dalt de l'escala. El pare, que l'observava des de la porta, va cridar el seu nom i abans de sortir va repetir aquella frase que tantes vegades la nena havia escoltat: «tot anirà bé».

En tancar la porta, un soroll que venia del passadís del primer pis va cridar l'atenció de la nena. L'Ana, la més petita de la família, que sortia del lavabo, també el va escoltar.

—Ep, vosaltres—El Leo, el germà gran, es va treure els auriculars—. Què ha estat aquest soroll?

—Vosaltres també l'heu escoltat? —El Marc, l'últim dels germans, va sortir de la seva habitació a correuita.

Una porta de color vermell havia aparegut en una de les parets del passadís que portava a les golfes. Les germanes i els germans, que sense adonar-se s'havien agafat de les mans, van acostar-s'hi en silenci. De sobte, i al mateix temps, van perdre el coneixement, i la porta, com per art de màgia, se'ls va empassar.

El Leo va ser el primer a despertar-se; després la Paula, el Marc i, finalment, l'Ana. Una boira espessa i brillant cobria el bosc que els envoltava. Discutien què fer quan un vent fred els va fer arribar una nota des de l'interior del bosc: «PROVA 1: el bosc enfonsat».

—Una prova? —va preguntar l'Ana a la seva família.

—Mireu! —va exclamar la Paula.

La boira havia començat a dissipar-se, i al lluny, un arbre queia a terra fent que altres caiguessin també. El Leo va agafar les mans de les seves germanes i va arrencar a córrer, no sense demanar abans al seu germà que fes el mateix.

1r A

—Esteu bé? —va preguntar el Marc recuperant l'alè.

Les germanes i els germans havien aconseguit sortir del bosc, però la calma no duraria gaire, perquè el vent els va fer arribar una segona nota: «PROVA 2: el laberint impossible». En aquell moment, uns murs es van alçar davant dels seus propis ulls. L'única manera de sortir d'allà era creuar el laberint i trobar la sortida.

Després d'una bona estona superant obstacles, van aconseguir trobar-la i és allà on una tercera nota els va arribar: «PROVA 3: la casa encantada». La porta d'una casa propera es va obrir i una veu tenebrosa els va dir: «passeu, passeu». A l'interior, un riure espantós ressonava per tot arreu. D'improvís, la foscor va pintar les parets de negre, i una mà va agafar la cama del Marc, llençant-lo a terra i emportant-se'l casa endins. La Paula es disposava a ajudar-lo quan la veu de la mare els anunciava que ja havien tornat.

—Ja estem aquí!

L'Ana i la Paula van obrir la porta de color vermell i van baixar els esglaons de dos en dos per donar la benvinguda al pare i a la mare. El Marc va treure el cap de sota el llit, i va veure que el Leo movia les cortines de les finestres per deixar entrar la llum.

—Ja s'ha acabat el joc? —El Marc va incorporar-se i espolsar-se la roba.

—Segons sembla, sí. Has pres mal? M'has espantat quan t'he vist caure a terra...

—No pateixis pas, estic bé.

Les germanes explicaven la seva aventura a la mare. El pare va arrufar les celles, i amagant un somriure, va dirigir la mirada cap al primer pis. «Com són aquests nois...», va pensar. El Marc col·locava les cadires al seu lloc i recollia els coixins que havien servit d'arbres i de murs del laberint. El Leo, en canvi, recollia les notes.

—Què toca demà? —va preguntar el Marc.

El Leo va desviar la mirada cap al sostre. Finalment, va trencar el silenci i va dir:

—Pirates.

L'ABELLA CONTAGIADA

Era una nit de primavera on el cel era ple d'estels que brillaven... una abella ni molt grossa ni molt prima volava i volava quan de cop i volta va sortir disparada per l'esternut d'un home que passejava pel carrer. Era un home petit com un bolet i barbut com un pirata... la pobre abella que havia sortit volant va topar amb una porta i va caure al terra malferida.

Quan l'abella es va despertar va anar a visitar el seu amic elefant que era metge. L'elefant que era gros com un arbre, va agafar la seva lent del maletí per poder observar les ferides. També va utilitzar el seu fonendoscopi i aquí va ser quan li va donar la tràgica notícia..., li havien encomanat el covid-19, així que la petita abella havia d'estar-se a casa confinada.

Van passar tres llargs mesos, el temps passava molt a poc a poc i la pobre abella estava molt avorrida,.. les parets de casa li semblaven ben iguals, s'havia entretingut molt fent varies activitats com: jugar a jocs de taula, fer moltes feinetes de l'escola, cuinar molts pastissos, jugar, jugar i jugar,.. feia moltes, moltes coses... però ella el que volia era sortir a volar, córrer pels camps plens de flors,.. i en canvi estava tancada a casa i només podia treure el nas per la finestra.

Un dia de cop i volta va sonar el telèfon,..

- Ring rinnngggg
- Si?
- Tinc una bona notícia! Tenim la vacuna que et curarà d'aquest virus!

L'abella va volar d'alegria i el senyor Elefant en un tres i no res li va posar la vacuna.

Però al cap d'un segon d'haver-la punxat l'abella es va començar a trobar malament,.. li feia mal el cap, la panxa, no podia respirar,...

L'elefant va dir:

- Aquests poden ser els efectes secundaris de la vacuna!

L'elefant va utilitzar les seves habilitats per ajudar a l'abella,..

- Abella, el que has de fer és relaxar-te, el mal marxarà i et sentiràs molt millor. Et posaré una tiritita i tot passarà. Respira a poc a poc...

L'abella va anar millorant i es va curar de tots els seus mals. Recuperada i en forma, l'abella ja va poder gaudir dels seus amics i amigues!

Amb aquesta vacuna ara sí que podem dir que tot anirà bé.

LES PASTANAGUES

1r B

L'AVENTURA DELS COCOS

Hi havia una vegada una família de cocos marrons que vivien en una illa de Hawai. La família estava formada per la mare coco, el pare coco, dos bebés cocos, el fill coco, l'àvia coco i l'avi coco.

Una mica més lluny, vivia la família de cocos verds, formada per un coco noi i un coco noia que eren aventurers.

Un dia la família de cocos verds van convidar a sopar a la família marró. Durant el sopar els cocos verds van explicar com van arribar fins a l'illa. Resulta que volien arribar a fins a Mèxic, però van trobar l'illa i els va agradar tant que s'hi van construir una casa.

La família marró els van explicar coses sobre la illa, com que hi viuen moltes famílies i que hi ha un riu petit on hi viu un peixet daurat que guarda un tresor.

L'endemà mateix la família coco marró va organitzar una excursió per anar a buscar el peixet daurat entre tots. Quan van arribar al riu, van estar buscant el peixet durant molta estona, fins que de sobte van veure el peixet i el van saludar:

- Hola peixet, que ens podries donar el tresor que amagues?
- Hola famílies de cocos. No us puc donar el tresor que busqueu perquè és secret, però us en puc explicar una cosa: el tresor guarda el millor regal del món. Adéu.

Les famílies de cocos van estar buscant el tresor durant molts dies. Un dia els va ploure molt i es van haver d'amagar en una cova. Dins la cova van encendre un foc per escalfar-se i van veure que hi havia un petit llac i quan s'hi van acostar hi van trobar el tresor.

Les famílies cocos es van posar molt contentes, però quan van obrir el tresor van veure que no hi havia res a dins!

De sobte va aparèixer el peixet daurat i els va dir:

- Felicitats, heu trobat el tresor més important del món!

Les famílies de cocos es van quedar ben parades, i li van dir al peixet que allà dins no hi havia res.

Llavors el peixet els va dir:

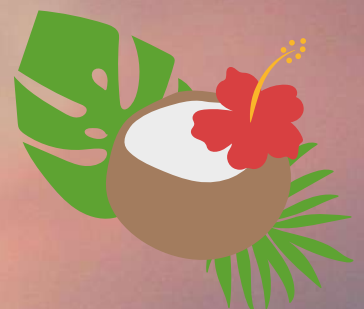
- Fixeu-vos bé, gràcies al tresor, heu passat moltes aventures junts. El que conté el tresor és l'AMISTAT.

•

Des de llavors, les famílies cocos expliquen la història del tresor amagat a tots els nous cocos que arriben a la illa i així ajudar-los a fer nous amics.

FI

2n A

EL BITXO BOLA EN BUSCA D'AMICS

Hi havia una vegada un petit Bitxo bola que s'havia perdut pel bosc. Llavors, un petit Escorpí li va dir:

- Hola, Bitxo bola. Que t'has perdut?

Com que el Bitxo bola li va dir que sí, l'Escorpí el va convidar a la seva cabana a descansar i li va donar menjar.

Després de descansar i menjar, ambdós van anar a explorar el bosc i es van trobar a un gos, concretament un Husky.

El petit Husky els va preguntar:

- Hola Bitxo bola i Escorpí, voleu anar a passejar pel bosc amb mi? Vinga, pugeu-vos a la meva esquena. Al que el Bitxo bola i l'Escorpí van respondre:
- Ens agrada la idea, però millor anem tots caminant per fer una mica d'esport.

Caminant pel bosc es van trobar a un Dinsaure moooolt molt alt i van seguir caminant tots junts una bona estona.

Quan van arribar a la caseta del Husky, en obrir la porta es van trobar a una Tigresa, que els va dir:

- Voleu ser els meus amics? Perquè em vaig perdre pel bosc i no tinc molts amics a la meva edat. Tinc 10 anys.

Davant aquesta pregunta, el Bitxo bola, el Husky i el Dinsaure van dir que sí, però l'Escorpí li va dir:

- Jo no vull ser el teu amic! Tinc por que em mengis!!

- Home escorpí, li hem de donar una oportunitat, que segur que no et menjarà! - va dir el Bitxo bola.

- És que a tu no t'agradaria que et deixéssim de costat... - va afegir el Husky.

L'Escorpí els va escoltar i va dir:

- D'acord... M'heu convençut! Vull que tots siguem amics i amigues.

Van estar jugant una estona i van decidir tornar cap a la cabana. Quan van arribar, es van trobar un puma, que es deia Lionel.

2n B

El Lionel tenia una caseta de fusta una mica més a dintre del bosc i els va proposar si volien anar tots junts per menjar alguna cosa.

Quan van arribar a la caseta del Lionel es van sorprendre perquè hi havia una dragona al sostre.

El Bitxo bola i els seus amics li van dir a la dragona:

- Ei, baixa del sostre, si us plau!

Ella va baixar i el Bitxo bola li va preguntar si volia formar també part del grup d'amics, al que ella va dir que no perquè li feien por els escorpins, ja que li va picar un quan era petita.

En escoltar això, l'escorpí li va dir que no li picaria perquè tots eren molt bons amics i no es feien mal entre ells. I la dragona va respondre mig pensant:

- Vaaal, aniré al grup d'amics! De segur que ho passem molt bé!

Com agraïment la dragona els va oferir als seus amics pujar a la seva esquena per donar una volta per la resta del bosc, però en aquell moment, per les altures.

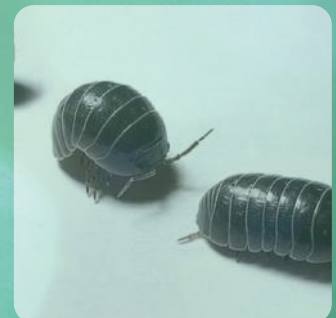
Després d'una estona volant, la dragona es va cansar i va decidir parar. Quan van aterrar de nou al bosc, el Bitxo bola va dir molt convençut:

- Això em sona molt! - es va donar la volta i es va adonar que havia trobat la seva casa.

El Bitxo, molt content va finalitzar dient:

- Moltes gràcies amics per estar al meu costat! Ens tornem a veure molt aviat!.

2n B

LA DESAPARICIÓ DEL DELTA DE L'EBRE

Hi havia una vegada un gra d'arròs que es deia Monti, vivia al Delta de l'Ebre i estava preocupat perquè s'estava inundant per manca de terra. En Monti no ho sabia, però hi havia un marcià que s'emportava la terra del Delta de L'Ebre. El Monti va decidir investigar el que estava passant. Va seguir el rastre d'unes petjades i el van portar a una nau especial que estava aparcada en els arrossars. Es va enfil·lar a la nau i de seguida va arribar el marcià.

3r A

El marcià li va dir: - Què hi fas a la meva nau?

El Monti va respondre?: - Estic investigant la desaparició de la terra. Ets tu qui te l'emportes, oi? Doncs jo t'ho impediré! Per què la vols?

El marcià el mirava amb cara de pocs amics i li va respondre desconsolat: -Jo només vull menjar arròs al meu planeta!

El Monti sorprès per la seva resposta li va dir:

- Si tu en tornes la terra, nosaltres et donarem tot l'arròs que necessitis.

Així va ser com en Monti va aconseguir preservar el Delta de l'Ebre i a més, va néixer una bona amistat entre ells dos.

Per Aitana Riera González

El Monti fa una amiga

Hi havia una vegada un granet d'arròs molt bufó que es deia Monti i vivia a Granollers. A la mateixa ciutat, hi havia una nena que es deia Ana, a qui no li agrava gens l'arròs.

Un dia l' Ana i la seva família van anar a un restaurant xinès, on tots els plats estaven preparats amb arròs.

A la nena no li va quedar cap més remei que provar un dels plats, i va escollir l'arròs a la cubana. No es va adonar que hi havia un granet d'arròs diferent als altres, fins que el Monti es va posar a ballar. A l' Ana li va semblar tan divertit que es va menjar tot el plat i va repetir, sense menjar-se a en Monti, és clar.

Al final, l' Ana i el Monti van ser amics i sempre que podien passejaven i jugaven junts. Així va ser com es van convertir en els millors amics per sempre més.

Per Ainocha Scurca Bothazi

PROJECTE ANELLA

ELS NENS I LES NENES TREBALLEM PER LA PROTECCIÓ DE LA FAUNA MARINA

ELS ALUMNES DE QUART DE PRIMÀRIA DE L'ESCOLA MOGENT DE MONTORNÈS DEL VALLÈS, DURANT ELS MESOS DE GENER I FEBRER DE 2021 HAN PARTICIPAT DEL PROJECTE ANELLA.

AQUEST PROJECTE CONSISTEIX EN CONSCIENCIAR LA GENT SOBRE LES CONSEQÜÈNCIES NEGATIVES DE LLENÇAR ANELLES DE REFRESCS FORA DEL CONTENIDOR GROC D'ENVASOS.

QUAN AQUESTES ANELLES ARRIBEN AL MAR FAN MAL ALS ANIMALS, FINS I TOT PROVOQUEN LA MORT DE PEIXOS I TORTUGUES I ES PODEN CONVERTIR EN MICROPLÀSTICS QUE ACABAREM MENJANT NOSALTRES.

PER DUR A TERME AQUEST VITAL PROJECTE VAM TREBALLAR EN GRUP PER CREAR UN ESLÒGAN I FER-LO ARRIBAR A TOTA L'ESCOLA GRÀCIES A UN MURAL I L'ENREGISTRAMENT D'UN VÍDEO EXPLICATIU.

LA PART PRÀCTICA DEL PROJECTE CONSISTEIX EN REPARTIR UNA BOSSA DE PAPER PER CADA CLASSE, ON TOTHOM PODRÀ DEIXAR AQUESTES ANELLES I DEIXAR-LES CADA QUINZE DIES AL PUNT VERD DE L'ESCOLA.

RECORDEU REDUIR, REPARAR, REUTILITZAR I RECICLAR PER TAL DE ACONSEGUIR UN PROCÉS CIRCULAR I TENIR UN BON PRESENT I MILLOR FUTUR.

4t A

SORTIDA A L'AJUNTAMENT

L'alumnat de 4t B, durant el segon trimestre, va portar a terme un projecte relacionat amb les fruites i les verdures. Inicialment, vam començar fent-nos preguntes envers l'origen d'aquests aliments i sobre el treball que es fa des del camp per poder-los aconseguir. A més, també ho van relacionar amb la gran funció social que va tenir el projecte "Cuidem-nos Montornès" durant el confinament, ja que van portar aquests productes de primera necessitat a moltes cases. Tenint en compte tot el que s'havia anat parlant, finalment vam formular-nos la següent pregunta: Què passaria si no existís el treball al camp?

Després de fer tot un treball previ sobre els sectors de producció, a l'aula vam parlar sobre tot el que havia fet el projecte "Cuidem-nos Montornès" per ajudar a la gent del poble. D'aquesta manera, vam arribar a la conclusió que gràcies als voluntaris i voluntàries del projecte, moltes persones van poder obtenir el menjar que necessitaven sense haver-se de posar en risc. Com a forma d'agraïment, vam escriure una carta als creadors/es del projecte i als voluntaris i voluntàries que en formaven part. A més, una vegada escrita, vam tenir la sort de poder anar fins a l'Ajuntament a llegir-la. Allà ens va rebre l'alcalde, la regidora de participació ciutadana i diversos representants del projecte. Primer ens van explicar com es va formar el projecte i de quina manera es van organitzar. Quan van acabar, l'Abouelizza i l'Adrià van explicar el que estàvem estudiant amb el projecte i, més tard, l'Esney i el Mario van llegir la carta que els havíem preparat.

Finalment, la regidora ens va ensenyar alguns exemples de mascaretes i EPIs que van fer i es va obrir un torn de preguntes en el qual vam poder conèixer molt més sobre el projecte. Hem gaudit molt de l'experiència i hem après moltes coses noves!

4t B

Montornès del Vallès, 23 de març del 2021

Estimat alcalde, regidora de participació ciutadana i voluntaris i voluntàries del projecte Cuidem-nos Montornès,

Us escrivim aquesta carta com a forma d'agraïment per tot el suport que heu donat amb la creació del projecte Cuidem-nos Montornès. Creiem que crear-lo ha estat una bona idea, perquè heu ajudat molt a la gent que més ho necessitava en aquests temps de confinament. Heu passejat a les mascotes, heu portat menjar i medicaments a les persones que no podien sortir, heu fet mascaretes... A més, també veiem molt important el treball que heu fet trucant a les persones que se sentien soles o que volien informar-se sobre la COVID. Esperem i desitgem que aquest projecte es mantingui durant molt de temps. Moltes gràcies pel treball que heu fet i per la vostra solidaritat.

Una abraçada i fins aviat!

L'alumnat de 4t B de l'escola Mogent.

Construccions megalítiques

Durant aquest segon trimestre els alumnes/as de 4tC hem treballat la prehistòria i amb ella les construccions megalítiques.

Les construccions megalítiques són construccions fetes amb grans pedres clavades al terra fetes durant la prehistòria, i més concretament durant el final del neolític i edat dels metalls. Aquestes construccions les podem trobar a molts llocs, entre ells a les muntanyes de Montornès del Vallès. De construccions megalítiques en podem trobar de tres tipus, el menhir, el dolmen i el cromlec. Aquestes construccions tenien una finalitat religiosa i funerària.

Nosaltres aquest trimestre hem treballat aquestes construccions veient vídeos, fotografies i fent unes maquetes amb plastilina.

Aquí teniu una petita mostra.

Muntem històries mirant imatges d'avis i nyus

Vet aquí que en aquell temps que els ocells tenien dents “Tito” el coneixien a tots els racons de món. Aquest vell solitari, de peus grans i cap petit, un temps enrere va ser un jove cuiner. Era àgil i atrevit, ara camina lent com una vaca trepitjant ous de gallina i utilitza un bastó que l'ajuda en el seu dia a dia. Va coix d'ençà que quan estava fent una paella, en el seu vaixell, li va caure a terra, es va espantar i es va ensopegar amb un flotador. Amb tan mala sort que va caure a l'aigua i un tauró que nedava per allà li va mossegar un peu. Aquell fet va canviar la seva vida i el seu caràcter perquè no només va quedar coix, també va perdre l'olfacte i el gust perquè va estar molt de temps sota l'aigua sense respirar i va quedar adormit en un profund somni durant quaranta dies.

Al cap quaranta dies es va despertar, però no era el mateix cuiner entusiasta i somiatruites perquè quan es va trobar millor i va menjar un plat de macedònia es va adonar que no tenia ni gust ni olfacte. La seva vida plena de sabors i olors; d'escàndol, agradables, de felicitat, de plaers... es va esfondrar a causa del seu accident.

Al cap dels anys en Tito es va convertir en un ancià avorrit i de caràcter fort. Amb el temps va decidir marxar a viure lluny del mar perquè no suportava més no poder olorar la brisa marina.

Si mai t'apropes a les muntanyes, de Les gavarres, el trobaràs assegut a una de les pedres del prat, mirant lluny, mirant els gegants del bosc, els arbres i recordant l'olor de mar.

5è A

Desitja amb totes les forces tornar a ser jove, olorar i cuinar; sentir l'olor de la pluja, de les roses i del mar. Però, també troba a faltar assaborir unes lenties amb xoriço, uns cigrons amb espinacs i una bona carrilada. El record del gust dels canelons, del gaspatxo i de l'estofat de carn amb patates l'allunyen, per un moment, de la foscor en la qual viu.

Després de l'accident, es va retirar a un petit poble, lluny de tothom, no tenia ganes de res i no es relacionava amb ningú. El poble era sospitosament tranquil, carregat de llegendes de por amb carrers estrets, foscos, eshabitats i sense sortides, semblava estar en un laberint. A l'altra banda del poble, hi havia un castell blanc on deien que hi vivia pallasso amb el cap torçat i una gran casa plena de finestres que curiosament a la nit es trencaven i al matí es tornaven a arreglar per si soles.

En Tito havia sentit les llegendes d'aquelles cases, però pensava que eren històries de velles fins que un dia d'estiu, mentre feia el seu passeig diari, d'una de les cases va sortir, de sobte, un nyu blau d'origen Africà. En Tito no es podia creure el que veia.

5è A

De sobte el nyu li va dir:

-He vingut per dir-te que aviat tornaràs a ser jove, tornaràs a gaudir de l'olor de les roses, del gust de les pomes, ja que has sigut molt bo amb totes les persones. Per tant, toca'm les banyes, fes-me pessigolles cuina pollastre a la cassola, i digues vint vegades: Com m'agraden les empanades!

Seguidament, en Tito va aparèixer navegant per les aigües de Gran Canària una oloreta a paella li va fer tornar a una dolça realitat. Deixant enrere aquell mal somni on les flors no feien olor i els gustos no sabien a res.

Vet aquí un nyu, vet allà un nap que aquest conte ja s'ha acabat!

UNA NIT NEGRA

Vet aquí que un dia que no feia ni fred ni calor un grup de nois i noies que vorejaven els onze anys estaven a punt de complir un somni.

Un bon dia va aparèixer a la classe l'Elsa amb una cara somrient i alhora perplexa. Mentre esmorzava a l'aula, li va explicar al seu company de taula un somni que havia tingut aquella nit:

"Vaig veure un home molt peculiar amb una vestimenta tenebrosa, amb la cara plena de tatuatges i pírcings que estava a la sortida de l'escola i em va cridar molt l'atenció. De sobte, veig que s'acosta a un grupet que anava cap a casa i els va regalar un llapis tot dient-los:

- Vosaltres el fareu servir més que jo. Si el tracteu bé i teniu imaginació podeu fer molt de bé a la gent, al Planeta i a la societat. El podreu usar tres vegades i una vegada s'hagi acabat el seu poder, l'hauréu de regalar a uns altres nois i noies".

L'Alvaro, que escoltava atentament a l'Elsa, va esclatar dient:

- No pot ser, jo he tingut el mateix somni!

La cara de la seva companya era tot un poema. El noi es posà dret i diu:

- Escolteu, l'Elsa i jo -no us ho creureu- hem tingut el mateix somni...

La sorpresa va ser encara més gran en descobrir que aquella nit tots van somiar el mateix.. Aleshores, eufòrics van pensar què podrien fer amb aquell llapis. Van fer una pluja d'idees i finalment, van decidir que podrien presentar-se a un concurs d'invents que organitzava l'Institut Català d'Invents Esbojarrats.

El projecte estava dissenyat per millorar la contaminació del Planeta. Es van repartir en tres grups de treball. Un grup es va dedicar a fer un estudi de les fàbriques més contaminants del món; un altre, a fer publicitat del producte o també dit màrqueting i un últim grup va dissenyar una càpsula per a xemeneies industrials, per recollir i destruir els residus.

5è B

La sorpresa va ser màxima, quan van guanyar amb el seu projecte un viatge al Pirineu, amb totes les despeses pagades. Van decidir d'anar a Benasque, i amb un plànol i amb l'ajuda de Google Maps van començar a marcar una ruta. També es van posar en contacte amb l'Escola de Muntanya de Benasque demanant orientacions.

Van voler posar una condició divertida per participar en aquest viatge: tots els nens i les nenes, també les mestres, els monitors i monitores i la cuinera, en definitiva tothom que estigués amb el grup havien d'anar tots amb unes "saballapis", sabates esportives amb forma de llapis. Comença l'aventura....

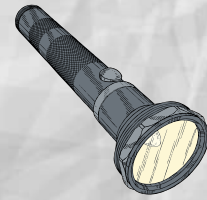
Per fi arriben els preparatius. Estaven contents, entusiasmats, emocionats, nerviosos i eufòrics, per aquell viatge que duraria 4 dies. Es van preparar les motxilles. Hi van ficar a dins: roba, aigua, llonganissa, cereals, un mapa, estris d'higiene, colònia i pinta. Com element sorpresa cadascú, a més a més, s'emportaria un objecte fora de context, absurd, per riure una estona.

A què no sabeu què es van endur? Doncs, coses tan sorprenents com un quadre, un peluix d'un os trencat., un kit de pintar unghes, un vestit de comunió, pals de fusta, barret espacial, un altaveu, una ombrel·la, un paraigua foradat...

I el gran dia va arribar!!!

Puntual, un bus-limusina els va recollir a l'escola. El seu desig era viatjar com les estrelles de Hollywood. Tothom es va fixar en el calçat tan estrany que portaven i la gent hi feia broma. La sortida va ser estressant, amb por pel caos de la porta. Estaven cagats! Van venir moltes televisions a acomiadar-los. Les aventures d'aquells nens i nenes es podrien seguir des de casa.

Els acompanyaven al viatge tres adults, la professora, un càmera i la conductora.

Tot anava bé quan, de sobte, en una carretera estreta, un gros tronc d'arbre barrava el pas del seu autocar i va estar a punt de provocar un accident. La conductora posà el fre de mà, va baixar del cotxe i va intentar de moure el tronc, però va ser impossible. Van passar les hores i el problema no es resolía. En principi, formava part de l'aventura, però la cosa es va començar a embolicar quan va caure la nit.

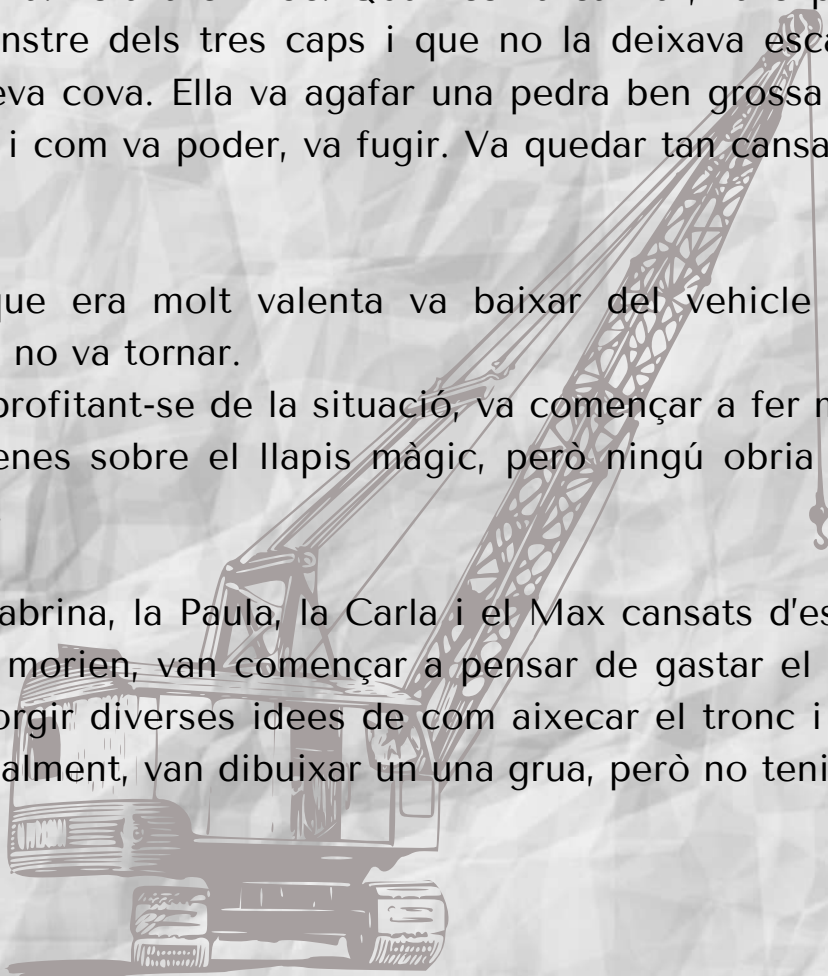
La Sandra, que així es deia la conductora era una dona alta, amb unes mans grosses, de pell morena i portava el cabell molt curt, tallat al 2, i experta en karate. Va desaparèixer més de dues hores. Es va endinsar dins del bosc per buscar un altre tronc per fer palanca i apartar el que impedia el pas del bus-limusina.

Quan va tornar portava la cara plena d'esgarrapades, els ulls vermellósos i no deia ni fava. Estava en xoc. Quan es va calmar, va explicar que s'havia trobat el monstre dels tres caps i que no la deixava escapar. Se la volia endur a la seva cova. Ella va agafar una pedra ben grossa i la hi va tirar a un dels caps i com va poder, va fugir. Va quedar tan cansada que no podia ni conduir.

La mestra que era molt valenta va baixar del vehicle per buscar una solució, però no va tornar.

El càmera, aprofitant-se de la situació, va començar a fer moltes preguntes als nens i nenes sobre el llapis màgic, però ningú obria boca perquè no se'n refiaven.

L'Arnau, la Sabrina, la Paula, la Carla i el Max cansats d'esperar i amb una gana que es morien, van començar a pensar de gastar el segon poder del llapis. Van sorgir diverses idees de com aixecar el tronc i poder continuar el viatge. Finalment, van dibuixar un una grua, però no tenien conductora.

La gana i la por els va fer activar. Així que la Karen, la Bintou, l'Alberto, i l'Arnau van decidir anar a explorar. Van agafar una llanterna, un casc, una manta tèrmica, aigua, l'entrepà i van tirar enllà.

Allà lluny es veia les llums d'un petit poble i s'hi van acostar. L'Àlex, la Martina, la Lucia, la Fàtima, el Jesús i l'Aroa es van quedar a l'autocar, per si tornava la mestra. Estaven espantats, morts de gana, preocupats, avorrits, intrigats i nerviosos.

Fosc i negre, a fora, feia fred, bufava el vent amb força i se sentien udols de llops. El pànic es va anar apoderant de tothom.

De cop, van sentir uns cops fora del bus-limusina, però mai van saber qui era, perquè va sonar el Riiiiing del despertador i la història es va acabar. Uf, quina nit tan bèstia!

Rondalla ve, rondalla va, si no és mentida, veritat serà i aquest mal somni s'acabarà!

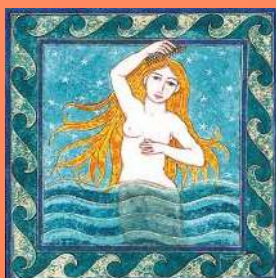
ELS ENCANTATS

Vet aquí que en aquell temps que els ocells tenien dents, en un petit poble dels Pirineus anomenat Espot, uns estranys fets van succeir. La zona dels pics bessons dels Encantats, muntanya molt a prop del poble, és coneguda per les seves misterioses llegendes i desaparicions, com la que ara sentireu.

En Paco, el protagonista de la nostra història, va retornar al poble on va néixer i va ser feliç quan era menut, a passar els últims anys de la seva vida. Ho feia pocs dies després de la mort de la seva dona. Els seus fills ja eren grans i no volia ser una càrrega per a ells.

Només arribar va començar a recordar moments de la seva infantesa, com quan jugava a la corda amb els amics a la plaça del poble o l'olor d'aquell estofat tant bo que li preparava la seva àvia els dies especials. Va decidir quedar-se la primera nit a l'hostal del poble, però a l'endemà compraria la casa on havia crescut, la qual feia molts i molts anys que estava en venda. Semblava estrany que ningú volgués comprar una casa de pedra tan gran i bonica.

Després de sopar un plat de sopa calenta, dos filets de pollastre i, de postres, una poma, en Paco va sortir a passejar. La nit era fosca, però estrellada, amb una lluna plena rodona com un formatge que il·luminava tímidament l'arribada de l'estiu.

I va ser en aquell instant quan va recordar el camí que portava al gorg on, molts i molts anys enrere, es va enamorar per primera vegada. Ho va fer d'una dona d'aigua, n'estava segur. Només la va veure uns minuts, sortint de l'aigua, però suficients per no oblidar-la mai. La seva bellesa era encisadora i els seus cabells rossos semblaven d'or. Va pensar que ara que tenia temps, la tornaria anar a buscar. Estava cansat, ja era un home vell de 88 anys, no li quedaven cabells al cap, però seguia conservant aquell atractiu de jove. Qui sap si les dones d'aigua s'enamoraven d'homes grans.

A l'endemà va reunir-se amb el Sr. Joan, el venedor de la casa, un home jove, alt i amb la barba i els cabells arrissats, el qual li va explicar que necessitava vendre-la aviat per pagar uns deutes pendents. Finalment, després de visitar-la i pactar el preu, la va comprar. El que no es podia pensar en Paco era que la casa estava maleïda. Per tota la casa hi havia uns forats estranys, grossos, profunds i molt foscos, situats a les parets de les habitacions, els quals no recordava haver vist abans. Es tractava de forats xucladors, típics a les cases encantades.

Dia rere dia, a en Paco li van començar a desaparèixer coses: un dia la sabata del peu esquerre, un altre dia la samarreta, un altre un pantaló que li agradava molt i, fins i tot, els seus calçotets nous. Per més que buscava l'explicació d'aquelles desaparicions no podia trobar la resposta. El que no es podia imaginar és que fos culpa dels forats.

A la casa, també hi havia un rellotge de paret antic i de fusta, amb teranyines a dins, que mai tocava les dotze campanades i aquest fet només passava a la nit. A més a més, un petit gat negre amb els ulls grocs miolava i es presentava a la seva finestra totes les nits. Cada cop que el mirava li feia un gest amb la poteta, com si volgués que el seguís.

Els primers dies al poble van ser curiosos, els veïns i les veïnes el miraven sorpresos, ja que tots sabien que en Paco era l'únic que podia veure els esperits del bosc. Tothom el recordava de petit, explicant allò que només ell veia, històries fantàstiques sobre follets, bruixes, fades i altres éssers màgics. I encara que tothom tenia ganes d'escoltar les seves històries i allò que la casa amagava, ningú s'apropava.

En Paco semblava no recordar el poder que tenia de petit, estava massa capficat amb aquell gat, el rellotge i les desaparicions... Hi havia dies que no sortia de casa, muntava i desmuntava el rellotge, buscava desesperadament tot el que li desapareixia... Fins que un dia el rellotge va tocar les dotze i, en aquell moment, a l'habitació hi va aparèixer una granota d'ulls vermells, grossa, verda i fastigosa, que li va saltar a la cara i li va llepar la cicatriu. Aquella que s'havia fet al front un dia que havia portat a pasturar les cabres. Recordava que havia caigut i una cabra li havia trepitjat la cara, deixant-li aquella marca per sempre més.

Llavors en Paco va tenir una al·lucinació on veia una cova i, de sobte, es va despertar allà envoltat de dones d'aigua i, entre elles, va poder distingir el seu primer amor que acaronava el gat que totes les nits apareixia a la seva finestra.

En Paco es va apropar a la dona d'aigua i ella li va dir :

-T'he estat esperant tots aquests anys. Si et quedes aquí viuràs amb mi, mai envelliràs i seràs lliure d'anar on vulguis. La única condició és que hauràs de fer-me un petó. I si no me'l fas, quedaràs tancat eternament a la cova del gorg.

Paco se la va mirar i va decidir fer-li el petó.

Si a una dona d'aigua li fas un petó
d'amor i companyia tindràs un carretó.

5è C

L'ALIMENTACIÓ SOSTENIBLE UN NOU REpte?

BARCELONA CAPITAL MUNDIAL DE L'ALIMENTACIÓ SOSTENIBLE

Barcelona és converteix en la Capital de l'Alimentació Sostenible 2021, any en què es desenvolupen més de 90 projectes i polítiques de foment de l'alimentació sostenible i una programació que s'estén des de principis d'any fins al desembre.

A deu minuts de Barcelona, al Baix Llobregat venen productes totalment ecològics de qualitat, econòmics i sostenibles, a més a més hi ha d'altres petites empreses que aposten per l'alimentació sostenible, en aquest cas Instagreen i moltes d'altres.

Què és l'alimentació sostenible? És un model d'alimentació que té com objectiu afrontar les preocupacions de salut i ambientals associats a la producció i consum responsable. Vol generar un impacte ambiental reduït, respectar la cultura, controlar la petjada ambiental i protegir els ecosistemes terrestres i la vida submarina així com la biodiversitat. Prioritza els aliments frescos, locals i de temporada.

6è A

Tots aquests aspectes estan relacionats amb els ODS (Objectius de Desenvolupament Sostenible), concretament els objectius 2 (Fam Zero) i el 12 (Producció i consum responsable). Optar per una alimentació saludable i sostenible és invertir en salut i contribuir a la transformació global del sistema alimentari.

Està científicament comprovat que una dieta mediterrània preveu malalties cròniques i que és més beneficiós un màxim consum de productes vegetals que no càrnics i ultraprocessats.

L'alimentació sostenible malgrat sigui un objectiu difícil d'assolir nosaltres podem aportar el nostre granet de sorra per ajudar als pagesos, petits comerços...i és per això que hem de consumir productes de km0, de proximitat i de temporada.

També hauriem de ser responsables a l'hora d'alimentar-nos amb quantitats equilibrades i eliminar de la nostra alimentació els aliments ultraprocessats. Així ajudem a la nostra salut, a la biodiversitat i ajudem a cuidar el planeta.

6è A

TOT PER UN LIKE

Les xarxes socials i els *influencers* afecten els joves de forma negativa. L'ideal de bellesa que mostren s'allunya de la realitat.

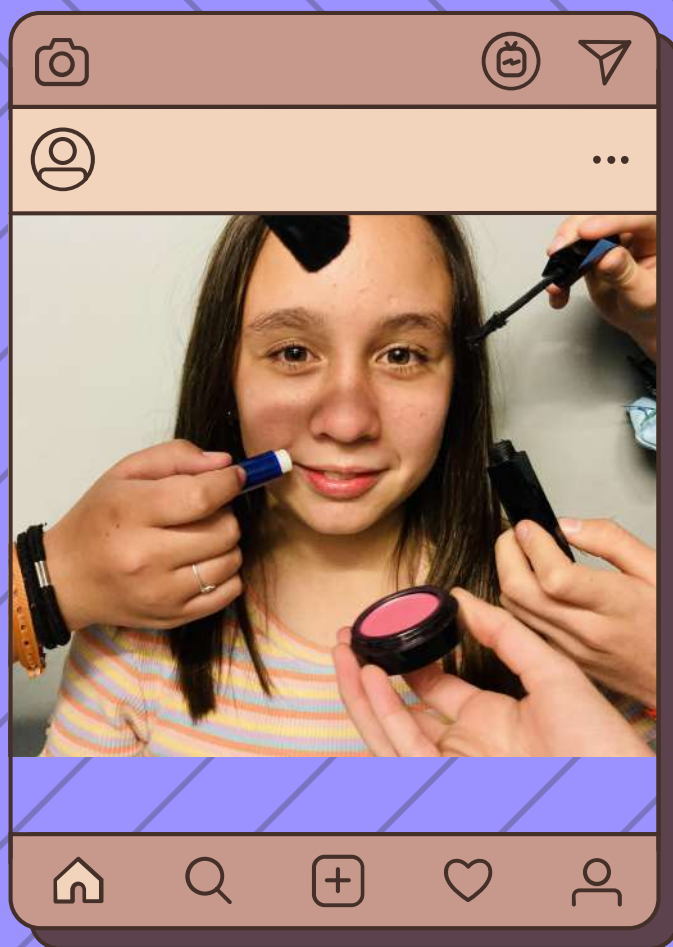
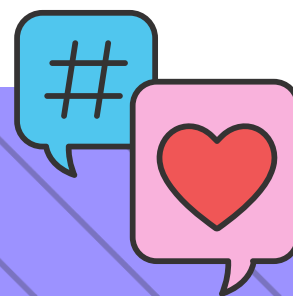
Els consumidors de les xarxes socials cada vegada són més joves i més vulnerables a caure en les trampes d'Internet (*Instagram, Tik Tok, Facebook...*). Els *influencers* per tal de guanyar *likes* han de mostrar la millor versió d'ells mateixos i de la seva vida. Per això modifiquen el seu cos i la realitat amb filtres embellidors, postures impossibles i roba extravagant.

Els i les joves són víctimes d'aquestes manipulacions perquè són poc crítics amb les imatges que veuen i no són capaços de distingir la realitat de les publicacions. De tal manera que es crea una pressió social extrema per a imitar les imatges perfectes dels *influencers*. Aquesta situació té com a conseqüència l'augment dels trastorns alimentaris; com la bulímia i l'anorèxia en els adolescents.

6è B

Finalment, per tal de solucionar aquest problema cal treballar més l'autoestima dels joves. Per això no hem de comparar-nos amb les imatges de les xarxes socials. També hem d'acceptar-nos tal com som i cuidar el nostre cos. Seguidament, s'ha de fomentar el sentit crític per tal de distingir els filtres de la realitat. A més a més, les xarxes socials han de ser més responsables i segures. Però sobretot, és necessària la confiança amb les famílies per evitar possibles trastorns.

6è B

